

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwá woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Rogate.

Matth. 6, 9—13.

Na pohrjebnišczeru wulkeho města běšče šo młodzenz, kotrnyž běšče po žadosczimym žiwjenju šahe wumrjel, khował. Duchowny njeběšče pschi khowanju był. Pod šaczišczerom khowneho wokomiknjenja špyta jedny pschewodžer i najmjenšcha Wótczenasch wuspěwacž. Někotre próstwy wuspěwa, potom wušna: ja jón wjazy njemóžu. Tak tež druhi a třeczi. Škóncznje wot šukodneho rowa štara maczerka pschistupi a Wótczenasch wuspěwa. Ta móžesche. Móžemy my Wótczenasch spěwacž? To praschenje ma šwoje prawo w našchim czasž, pschetoz tónle podawš wobrasuje našch czasž. A šamo Wótczenasch w pomjatkú měcz, njerěka hišczer, jón modlo spěwacž móž. Šodarmo jón Luther njeje najwjetšeho martracja na šemi mjenował, a podarmo tež njeje šam wušnał, šo jón šam hišczer prawje njemóže, runjež je štary a wuczenny doktor. Duž wopomńmy žyle nušnje to praschenje:

Wóžesch Wótczenasch spěwacž?

To móže jenož tón, kiž wě, šo je

1. Bóh Wótz,
2. našch wschittkich Wótz,
3. našch njebjeski Wótz.

1. „Teho dla wy šo tak modleže!“ Bohanjó šo tež modla, ale ke komu a kak? Tež Šrael tule pschipluschnoscz dopjelni, ale tschepotajo. Tež šwětné džěczi to czinja, ale jenož w nušy a k njesnatemu Bohu. Šinał my kšeseczi-

jenjo, hduž šmy psches Šhrystuža Boha ša Wótzá pšnali, na kotrehož móže šo tež najšhudschi, šamo hrěšnik wobroczič. W tej pschitasni, jeho Wótzá mjenowacž, leži rukowanje wuštyščenja. — Dany šo my psches to wabicž k pilnemu, džěczazemu modlenju? To šo tola rosumi, šo šo džěczo we wschěch wobstejnosczech, we wješelu a šrudobje, najprjedy na šwojeho Wótzá wobroczi. Ale kaž dženska wjele džěczi, runjež hišczer nješratych, šwojemu czělnemu nanej psches głowu roscze w khowłoscz, jich hišczer wjele wjazy šwjaš i njebjeskim Wótzom rošwjaša a jeho mjeno jenož šakrujo do rta bjerje. A šamo pschi wschědnym špěwanju Wótczenascha šebi pschezo na to njemyšla, šchtož hnydom w přenim šlowje leži. Tu pobrachuje pak džěczaze doměrjenje, pak džěczaza ponižnoscz, pak šapomnja, šo jeniczka próstwa wo czasžnych kublach — a to wo wschědnym šhlěbje rěczi, pak pschewidža, šo rěka: twója wola šo štań. Tak mamy hišczer wschitzny wuknyč, pschetoz jenož tón šo prawje modli, kiž je šebi wědomny: Bóh je Wótz, ke kotremuž šo modlu! A to

2. našch wschittkich Wótz: Kaži trošcht, šo my to šami nješpěwamy! Kaž husto jo špěwamy, wěmy šo jako štawy wulkeho luda Bohého. A hduž modlitwa jeniczeje wěrjazeje dušche, hduž k wutrobje dže, šwoje wuštyščenje namaka, tak budže hagle, hduž wschitzny hromadže psched Boha štupja! Tak pak nješmě jo ničto šam ša šo špěwacž, pschetoz ničto njeje šam ša šo Bohé džěczo. Kóžda mjela šo i tym „našch“ šběhnje. Šhudy džělaczer je Bohu runje tak luby, kaž kral na trónje. Tež twój nješcheczel je do Wótczenascha wob-

samknjeny. Tak može jenož tón pravje šwój Wótčzenasch spěwacž, kiž to „nasch“ Wóczež s wutrobu sapschimnje a šwojich bratrow a šotry w Šhrystušu do šwojeje mo-
dlitwy wobsamnje.

3. „Wócze nasch, kiž šy w njebešach“. Hdže šy te njebeša, wo kotrychž Šhrystuš rěczy? To je šwjate kra-
lestwo duchow, hdžež je Bóh wschón šjewjeny a hdžež wot
njeho wukhadžaza šbóžnosć šo psche wschittkich žórli, kiž šy
tam šańcž mohli. Zyle do njebeškeho njemožemy tudy na
šemi pschešadženi byčž, ale njebeša móžemy tola tak daloko
tudy hižom měczž, kaž my bójške šwětlo, móž a měr na šemi
nješemy a na tym Wótzu we wěrje wišamy. A to wucža
naš te šłowa „w njebešach“, šo móžemy šo jenož s wu-
trobu k njemu bližicž, kotraž je čyřta wot wscheho, šchtož
šo do jeho blisťosće njehodži, a napjelnjena je s pobožnymi,
na njeho šloženyymi myšlemi. Wótčzenasch, s hinascheje
wutrobny spěwane, wuhlada na wušlyščenje nima. Bješ
šwašneje drašty njenamašach město w njebeškim kralestwje.

A nětk šo praschamy, hacž móžemy Wótčzenasch
spěwacž abo niz. Štejmny ša tym, šo teho Wótza pschezo
lěpje pónajemy, pschezo nješebicžnišcho naschich bratrow
lubujemy, pschezo šwobodnišcho šo wysche šachodneho posbē-
hujemy, potom tež junu tam dóndžemy, hdžež te šłowa
„w njebešach“ wjazy k Wótčzenaschu pschistajicž njetrje-
bamy, dokelž budžemy šami w njebešach pola nascheho
Wótza.

Šamjeń.

Pohnuwanje k próštwje wo šwjatkowneho hosčza Božeho.

Rogate! Proščezže, šo wam budže data
Wšcha polnosć wješela a šbóžnoh' mēra,
Kiž wobhnadženyim posćicžuje wēra,
— Tak doštanje šo pycha šhudym šwjata.

Šlaj! štruchłosć budže wšcha a wina wšata
Přecž s dušche, hdhž je Šesuhowa šwēra
Šu wušwjećžila, šo šmjerečž šama jēra
Še na wěčnyje ša wumoženyh jata.

Duž dowěrliwje proščezže, wumoženi,
We Šesuhowym mjenje wo dar Boži,
Kiž doštačž wam šo dyrbi potreblwym!

Dar Boži najšbóžnišchi, wobhnadženi,
Wam hšecž je Boži s njebeš, kiž čžer šłoži
Nad šwoju k wam džē s trošchtom miłosćiwym! —

U.

Ludžo, proščezže jedny ša druhého! —

(1. Tim. 2, 1—3.)

Šłób („Spěw. wješ.“ Š. Šil., čjo. 5): Šnježe, ty šy nascha jašnosć! —

Wótza njebeškeho prošcha
Džecž Bože dowěrnyje;
Šprawne na wutrobje noscha
Wšcheho čłowštwja bēdnosćezže;
Próštwja s modlenjom je nucži
A Wótzej pschińcž, kaž Duch joh' wucži.

Potřebni šy podróžnyž
Žohnowanja Božeho

Na šwēcže tu ludžo wšchitzny;
Nuša čžiščeži kóždeho! —
Šchtož šo k Wótzej pschibližuje,
Tom' wón pomoz posćicžuje.

Ša wšchěch čłowjekow džē proščmy,
Ša kralow a ša wječchow,
Na wutrobje šwērnje noschmy
Čžezu čłowškich starosćow!
Š próštwu, s džatom pschikhadžejmy
A Wótzej, — dušche polóžejmy!

Wóczež čže wšchaf dobročiwny,
Šo my jeho prošmy;
Žohnowacž čže šlužbu miły,
Šotruž čžinja wotročžy
Šeho k naschom' špodobanju
W šrutym šwojim powołanju.

Šo po Božej hnadnej woli
Pokojnje tu na šemi
Žiwjenje wješć čžiche mohli,
Kaž šo šwērnym šaleži,
— To budž nasche požadanje,
Wodlenje a šdychowanje!

Wšched Šnješom to miłosćiwym
Dobre je a špodobne;
A špodobanju jeho žiwym,
Nam byčž Wóczež šwērnny čže;
Wšched šlym čže naš wobarnowacž,
Bohacže naš požohnowacž. —

Šesuh, wyschšiměšchnik, wucži
Š Wótzom rěczecž dowěrnyje.
Nječ naš šnamjo jeho nucži
Boha prošecž nuternje,
Šo kaž džecž dostawamy,
Šchtož my šhudži potrebamny! —

U.

Nasch wschědny khlēb daj nam dženska.

Wo šwjatym Wótčzenaschu šo na Rogate přēduje. Ššrjedžna
próštwja je ta wo wschědny khlēb. Šajka nušna wēž, šo tule próštwu
wopomnjamy, kiž nam wschědny wšebje blisťo štupa, hdhž šo
štaršchi, džecž, šlužobni ša blido šydaju abo ša wschědny khlēb
w pocže šwojeho woblicža džēlaju. Šak třēbne je to w čžabu,
hdžež šo jich wjele pschi šyťosći, derjehicžy, brojenju a wullich
žadanjach dla jēdže na luby Boži wschědny khlēb njedopomnja.

Wšchelazny, kiž šy w drohich lētach abo we wšnyje tradacž
dyrbjeli, budža šo dopomnicž na wažnosć khlēba. A my wšchitzny
čžemy to s molom, hdhž šebi psched wocži štajamy, šajka nuša a
hlōd w dalokich štronach šušodneho ruskeho kraja nětko hiščeže
knježi. Nječ šo tu někotre powješćezže s tamnyh krajnow (narań-
šcheje Ruškeje nad rēku Wolgo) šžēla:

Nahladny tam bydlazy krajan pišche (wokolo noweho lēta):
„Do žyła šy něhdže 3 milionny, kiž maja pod hlōdnej nušu čžerpicž,
mjēs nimi němžny šašydlenzny (kolonistoj) nad Wolgu. Šacž do
oktobra bēšche hiščeže šbytk žita a šłota. Nětk je to jenicžke, šchtož
mōža hlōdni hiščeže doštačž, khlēb se žoldžoweje muři, šłomy a
hdhž wyšoko pschińdže, wotrubow, a ma napohlad kaž „mēščeńza
s njerjada a šemje.“ Džecž šy husto po žylyh dnjach wot šušche-

nych żołdżow žiwe. W straschnej měrje dale bóle wokoło hrabaza thorošč, jako tyfus, skorbut a t. d., ſu hižom wjele woporow žadale a mrěče, woſebje mjes džěčimi, džen a bóle pſchibjera. Na wyſokošč drje tale žalofč haſle w měřazomaj měrzu a haprleji ſtupi, hdžež budža tež poſlednje žito a poſlednje brědki pſchetriebane.“

Grabja Tolſtoj piſche dale: „Runje ſym ſo i tyč wot hloda potrjehentych krajnow wróćil, hdžež ſym znyl měřaz pſchěbnj. Sa ſym dwaj wotrieſaj wopytal, wjele wřow, tyřazu ſwójbom. A wſchudže ſym čžerpjenje a khudobu nadeſchol, kotraž ſo njeda wopiřacž. Sa ſym nahich čžlowjekow widzał, kiž pſched ſymu w njetepjennych ſtwach dyrkotachu, hlódnych čžlowjekow bjes dórtka khléba a bjes nadžije, ſo jón pſchichodnje doſtanu. Sa ſym wot hlodu ſačžefnjene woblicza widzał a ſtonanje a bludženje na tyfus thornyč ſlyſchal.“

Š drugeje ſtrony ſo piſche: „Hlódna je wot pſcheměrneho napinanja wotpjata macž, čžěſchne džěčzo a jaſtarač ſwójbny, a ſtari mužojo a žony ſdadža ſo na myžl, ſo hloda wumru, hižo ſwucženi byčž. Š tupym podacžom na tón wofomik čžakaja, hdžež budže jařne, ſo njeſměja ničzo wjazny t jědži a njemóža dlěje žiwi byčž. Džěčžaze woblicza ſu dołhe, wuſke a kaž ſeſtarjene ſamnyřlene ſo ſčžinile; žane wjeřele džěčžaze ſmjerečž njeje ſlyſchecž.“

A ſažo druge žórló powjeda: „Wřny ſu, w kotrychž tſi, ſčžtyri ſwójbny do jeneje hětny ſačžahnyču, ſo byču te druge po něčžim ſwottorhajo i najmjěſcha tu jenu čžopku ſdžerželi, tule i drjewom wottorhanyč wutepjo. Do ſežiwjeſkich wuſtawow nanojo žyle nahe džěčži noſcha, kiž ſu do roſtorhaneje wowčžeje kože ſawalene. Nahe džěčzo w čžopnym rumje wotſtajiwſchi, muž woteńdže i kožu, ſo by ſažo druge džěčzo ſawalil a pſchinjeřl. Muſa je njewopiřomna.“

Wičezó ſažo a ſažo pſchindže powjeſčž, kač hlód a jeho pſchewodžetka, thorošč, ſařhadža a mrětwa pſches wobohi lud dže.

Sich wjele něhdy i naſcheho khěžorſtwa tam wučžahnywſchi a ſo ſylnje pſchisporiwſchi je — ewangeliřny a katholicny — w tajſej žalofčzi a móžnoth hlada, ſo ſažo ſem wróćicž a wupucžowacž.

Sa tutych wobohich, kiž ſu kóſčž a koža wot naſcheho luda, ſo hromadžuje. To jene čžemny i nowa wſchitny: ſažo bóle ſpofojom byčž a ſažo bóle nutrnje a džakownje ſpěwacž: Naſch wſchědny khléb dai nam džęřa!

M. w M.

Na Bože ſpěcže.

A.

Knjeſowny domojwrót do krařnosčže.

Wičes ſwět a njebjeřa klincž halleluja!
Nětk t Wótzeji domoj krařnosčže kral čžehuje;
Soř' wóřka Bože pſchewodžuja rjenje
A čželčž a khwalbu jemu ſanoſčuja.

Nječ wumoženi Knjeřa poſběhuja,
Kiž njeje wot nich wotdžěleny ženje;
Šso ſbóžne poſticža jim wofſchewjenje,
Hdyž bliſtoſčž wobhnadženi jeho čžuja.

Wiſcha niſtoſčž wotrocžka je i njeho wſata,
Móž i dobom wſcha nětk dobywarjeji data
A jařnoſčž njebjeřka tam w Božim raju.

Duž ja nim ſhladuja, kiž jeho ſnaju,
Še žedženjom, ſo mohli domoj čžahnyčž
A tač ſe ſačžodnoſčže wičheje ſtanyčž. —

B.

Š Jeſuřom domoj.

Hlób: Jeruſalem, ty měřto wyřko! —

Jeruſalemiſke wrota ſchěroko
Šso Knjeřej wotemrja,
Hdyž t Wótzeji domoj Šřědnik bliži ſo
Naſch wěčžny je ſwěta;
Soř' byly pſchewodžuja
Tam ſbóžne jandželſke
A ſpěwny ſanoſčuja
A joř' čželčži radoſtne.

Hlaj! krařnoſčže kral, ſěřſchta žiwjenja,
Še džělo doſonjač,
Duž mřda ſo jemu nětko doſtawaja;
Šom' Wótž je knjeřtowo dač
Nač wſchěmi ſtworjenjami,
Kiž wufupiř ſej je
Wičes ſchžiz a ſmjerečž na ſemi
Kral wěčžny krařnoſčže.

Sa nim džě ſe žedženjom hladajmy,
Kiž wumoženi ſmy!
A čželčž a khwalbu jemu ſpěwajmy,
Dóžž junu dožpimy
Sa nim do Božoh' raju
Tam, bydla krařneho,
Hdyž ſbóžni doſtawaja
Džěl herbſtwa wěčžneho! —

U.

Tučel.

Šo jenym čžęřkim njewjedrje ſo lubořna tučel na njebju ſjewi. Mały Janč runje i wotnom won hladaſche a połny radoſčže wuwola: „Tajſele krařne barby we ſwojim žiwjenju hiſchče nje-widžach! Tamle pola teje ſtareje wječby pſchi rěčžny wone i mřo-čželow hačž na ſemju dořahaju. Wěſče tam je wſchěčž ſčžtomo-wnyč liſčžicžkow tele rjane barby kapaju. Sa čžzu tam rucže dóńčž a wſchě ſkorpawy ſwojeho barbneho kaſchčžika i nimi napjelnicž.“

Wón bęžeſche tač ſpěſchnje hačž móžeſche; tola t ſwojemu ſpodžimanju tam wobohi pachokł jeno w deſchčžu ſtejeſche a niž najmjěſche wo někaſkej barbje njepytny. Wot deſchčža žyle pſchewmacžany wón ſažo ſrudny domoj džěſche a ſwoje njeſbože nanej wuſtorži.

Man ſo pořmėwowaſche a džeſche: „Tele barby njedawaja ſo do žaneje ſkorpawy pſchijimacž. Deſchčžne křepjele ſdawaju ſo jeno we ſłóncžnym bliſchčžu tač rjenje bařjene byčž. Tale rjana barba krařnoſčž pač ničzo wopravdžite njeje a žaneho wobſtačža nima. A tač, lube džěčzo, je ſe wſchěj krařnoſčžu ſwěta; wona ſda ſo nam něſchto byčž, je pač jeno ſamny dym.

Duž njedaj mylicž ſo wot ſdacža,
Šo radoſčž njepſchindže do plačža!“

F.

Khěžor Franž I.

Awſtriſki khěžor Franž I. bęſche dobry knjeř i čžucžiwěj wu-trobu a luboſčžiwěj duſchu. W lěčžu wón po ſwucžennym waſchnju jedny ſwojich hrowow w Šhönbrunje pola Wina wobhdleſche, hdžež raſ wječor ſe ſwojeji knjenju do ſuřodneje čžicheje wjeřki džěſche. Tu ſetka jeho khudobnje ſdraſčženny čžlowjek, kotryž ua

karje kafečej wjeselje, pornjo kotremuž srudnje poß džejche. Khežor na wopraščenje wot dželaczerja shoni, so w kafeču czelo khudeho leži. Khežor so dale prafchefche, hacž semrjetj žaneje žony, žantjch džeczi, pschuwuŋnjch a pscheczelow nima, kiž bychu jeho t rowu pschewodžili. „Ach!“ wotmolwi tež khudy dželaczet, „wo njeho so nihto starał njeje, wón je we swojim hubjenstwie kónz wsał a bu t njeho stónčnje psches kmjercž wumoženy; jeno jeho swerny poß jowle je pschi nim wudžeržal, a wón so wot swojeho knjesa, kotruž jeho lubowafche, nochze dželicz.“

„Nó“, khežor rjekny, „dha chzu ja sobu hicž!“ A tón wjsofi knjes se swojej knjenju a se swojim pschewodžestwom sa kafečjom džejche hacž na pohrjebniščczo; khutny a do mjhlow ponórjeny wón pschi rowje stejese a jón hafle po wufonjenju pohrjeba wopuschczji, jako bē t njepschikrytej hlowu czichi Wótčzenafch wuspěwał.

F.

Sprawneho Bóh njewopuschczji.

Wopjedańczo je starscheho czaša.

(Stónčjenje.)

Mjes tym bē so wjele lēt minylo. Na swěcze knježesche czichi mēr. Napoleon bedžesche na kupje Helena njemóznj a kaž law na stalu pschuwjasany. Maléczo rjane a krašne kčejesche po zykej jemi. Brěhczki a wólšche t nowymi mlodymi liszcziczkami bēchu w lěbach widžecz; kerki a lěšy so t nowym žiwjenjom hor-džachu, pola a kufi so selenjachu, schčórzy na schtomach hwišdach, schčowronczki spěwajo so we powětsje wješelachu a lastojczki swoje hněda twarjachu.

Tehdy jemu njeđzeli popoldnju so extrapóst do M. wjeselje. Džeczi runje na trawniku hrjajachu a huby rosdajachu, jako póstat swoju schtucžku sapocza trubicž. Szamo burjo, kiž w korečmje bedžachu, t wofnam stoczichu wohladacz, schto to je. To drje so hščczje ženje njebē stalo, so bēchu tajke synki w M. hščchane, pschetož dróha žana psches wjeß njewjedžesche. Pola korečny wós sašta a t njeho wustupi wošebny mlody knjes t czornej wulkej brodu. Wón stupi do korečny a póstat wupschčeže konje. „Čzapl tola“, praji bur Měrcžin, kiž mjes druhimi w korečmje bedžesche, „to bych rad wjedžik, schto tutón wošebny knjes tu pola naß chze.“ Schto wē, schto wón je, prajachu drusy, drje tajki nělajki žid abo konikupž, kiž chze naß wujebacz. Tón zusy knjes pať wšhitko derje rosemjesche, hacž runje burja herbižy rěczachu, a so kmějo pijesche schalku khofeja, kotruž bē hebi wot korečmaťki nawaricz dal. Na to wopuschczji wón stwu a czinjeseche, jako by so po wšy rosthodžicz chžyl. Někotsi, kotsiž sa nim hladachu, widžachu, so wón pola Běharjež khěže dołho stejeseche, a někotrym so idasche, jako by tam stejjo hebi hščly t woczow trěl. Sato bē t Měrcžinez wumjeńkej pschischol, wosta wón t nowa stejjo, hacž na pokledk t nim nuts sańdže. Marja a Leńka bedžeschej sa blidem. „Womhaj Bóh wam“, rjekny tón knjes t nimaj a wobej so njemalo spodžiwafchtej, so tajki wošebnje swoblekany zusy muž herbski rěczesche. So malej khwili pať wufoczi Marja se swojeho stola sawolajo: „Surjo, luby Surjo, witaj t nam, hšč dha ty tón kam? t wotkal dha ty pschidžesč?“

„Haj, ja hščm Surij, luba stota Marja, kotruž hščm lubował jako swoju macž“, praji wón a padže jej wokoło schije a pľafasche kaž male džeczjo. „Witaj, witaj, ty luby człowjecze“, rjekny Marja dale, „ja so t wutrobu wješelu, so tebje stroweho a czerstweho sašo widžju.“

Leńzy pať sficzi wón swoju ruku a pohlada jej do woczow, we kotrumajž so hščly radosčiweho wješela sybolachu. Sato

Měrcžin wokoło wjecžora do jstwy stupi, wosta wón prosty na prosty stejjo, pschetož jemu bē, jako by so jemu džalo, so tón wošebny knjes w jeho domje heđži a Leńzynu ruku w swojej džeržesche. Wón scžeže swoju czapku t hlowy, jako Marja t njemu rjekny: „To je mój luby Surij; wón je shubjeny byl a je sašo namafany; wón je, kaž je mi sam powjedał, khežorski kralowški wšchť pola husarow.“

To njeje móžno, rjekny Měrcžin, a bēžesche sašo se jstwy do korečny.

* * *

Doma je rjenje — a nihdže dušchnišcho hacž we wótznym kraju. To tež Surij shoni. Wón wustupi t khežorskeje služby t dobrej pensiju a jako bē Libuschowe herbstwo dostał, czehnjeseche na wjeß do M. Tam natwari hebi schwarnu khěžu a kupi t nej schwarny kruč sahrody a woženi so t Leńku, so by tudy swoje shonjenja-polne žiwjenje we mērje mjes Szerkami dokunjal. Přen schpruch, kotruž wón swoje džeczi wuczeseche, bē tón rjany: Porucz temu Knjesej swoje pucze a mēj nadžiju t njemu, wón budže wšhitko derje czinicž! Měrcžin pať, hščž wo Surju rěczesche, praji pschezo: mój knjes pschichodny hščn, tón hnadny knjes rhtmišchtr!

Wschelake t bliska a t daloka.

— Knjes farat dr. Njeńcz we Wjelecžinje swjecžesche sańdženy tydžen swój 25 lětny městny jubilej jako farat we Wjelecžinje. Wošada jemu tón džen t rjany mi wopokasami lubosče a džakownosče sa jeho swerne dušchowpastyrške stutkowanje wudebi. Tež knjes superintendenta Khežor t Radeberga bēsche pschischol, swoje sbožopschecze w mjenje zyrkwinskeje wšchnosče wuprajicz.

— Knjes zyrkwinski wuczet Krawž w Minakale swjecžesche swój 25 lětny wuczerški jubilej. Dary a sbožopschecza schulsteje wošady sjewichu džakowne pschipósnacze jeho wuczeršeho stutkowanja.

— Sutry so wšchelake pscheměnenja mēle we wobšadzenju wuczeršich městnow nascheje herbskeje Łužicy. Městno zyrkwinscheho wuczerja w Budyšchinku, kotrež je pol lēta njewobšadžene bylo, je so nětko stónčnje sašo wobšadžilo. Sato zyrkwinski wuczet w Budyšchinku je so sapokasat knjes Holan, kiž bēsche hacž dotal t wuczerjom w Wjšchczach. Na jeho město do Wjšchcz je pschischol knjes Hofer, hacž dotal wuczet w Šowjach. Dofelž je so wuczerške městno w Nowej Wšy pola Kluscha psches pschepndjenje dotalneho knjesa wuczerja na nowe schulste městno we Wulkej Dubrawje wupróšdnilo, je so tam wustwolil sa wuczerja t. Neumann, kiž bēsche hacž dotal wuczet w Szlepjanskej wošadže w Pruskej Łužicy. Knjes Lange, kiž bēsche hacž do jutrow wuczet w Bufezech, je pschischol sa wuczerja do Sibawy. 3. wuczerške městno w Bufezech je so wospjet wupřalo, ale Szerb so sa nje samolwil njeje. Kunje tak je bylo pschi nowej Michatškej schuli w Budyšchinje. Na sbože pať je so tu knjes czěšeho rodu samolwil, kiž je hščubik, herbski nawuknyč. Wšč sašo t teho widžimy, so na herbskich wuczerjach pobrachuje. A schto je wina? So jich tak malo Szerbom t Budyškeho seminara wukhadža, dofelž so pschemaalo na nasche herbske wobstejnošče pschi pschijimanju do seminara džiwa a so pschemaalo herbskich wuczomzow do njeho pschiwosmje.

— Tajny schulski radžiczel Schönwälder w Diegnizu, kotruž ma tež nasche herbske pruske schule pod sobu a je naschemu herbskemu ludej pschecžejnje smjšleny, so khorowatošče dla 1. oktobra na wotpoczink poda.

K. f. M. w M. Wutrobny džak za lubosěiwu podpjeru. F.